

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΗΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου φράσια διατμ. 50,
Αμερικῆς δολάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ἑλλαν ἐν γέ-
νει τῶν ἑλλαν Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξέμνηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην Οὐοῦάτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος

Ἀθήναι, 10 Ὀκτωβρίου 1936

Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 45

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Κι' ὁ Ἀντιφέρ διάβασε πάλι δυ-
νατά :

«Ὅπως δὴ ποτε, γιὰ τοὺς κόπους
καὶ τὰ ξέροδα ποῦ ἔκαμαν ὡς τώρα
οἱ συγκληρονόμοι, ἄς πάρουν τὰ δυὸ
διαμάντια ποῦ θὰ βροῦν σ' αὐτὸ τὸ
κουτί, καθένας ἀπὸ ἓνα. Ἡ ἀξία τους
εἶναι μεγάλη, ἀλλὰ κι' ἀσημαντη
μπαρσὰ στὴν ἀξία τῶν ἄλλων πολυ-
τίμων λίθων ποῦ καλοῦνται νὰ πα-
ραλάβουν...»

Ὁ Ζαμπουκό, σὰ γύπας, ἔρπαξε
τὸ κουτί ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ἀντιφέρ,
φωνάζοντας :

— Διαμάντια ; !

Πραγματικῶς, στὸ κουτάκι ὑπῆρ-
χαν καὶ δυὸ μεγάλα διαμάντια, ποῦ
ὁ τραπεζίτης, ἔμπειρος σ' αὐτά, τὰ
ἐκτίμησε ἑκατὸ χιλιάδες φράγκα τὸ
ἓνα. Πῆρε τὸ δικό του—τὰ καλό-
ρα βέβαια—κι' ἀφησε τὸ ἄλλο στὸ
συγκληρονόμο.

— Σταγόνα στὸν ὠκεανό ! εἶπε ὁ
Ἀντιφέρ, φυλάγοντας τὸ διαμάντι
καὶ τὴν περγαμηνή.

— Γιὰ στάσου ! ἔκαμε ὁ Ζιλδας
μὲ γουρλωμένα μάτια· ἐδῶ ἡ φάρσα
ἀρχίζει νὰ γίνεται... σοβαρή !

Ὁ Ζυχέλ σήκωσε τοὺς ὄμους. Τώ-
ρα ἔδλεπε κι' αὐτὸς πῶς ὁ θεὸς του,
ποῦ ἀρχισε νὰ βάζῃ στὸ χέρι τὸ θη-
σαυρό, θὰ τὸν κυνηγοῦσε κι' ὡς τὴν
ἀκρῆ τοῦ κόσμου.

Κι' ὁ Σαοὺκ ; Ἦταν δὰ ὁ μόνος
ποῦ δὲν εἶχε ποτὲ ἀμφιβολία γιὰ τὴν
υπαρξή του. Κι' ἐπειδὴ ὁ Ἀντιφέρ
ἔκαμε τὴν ἀνοησία νὰ διαβάσῃ τὸ
χαρτί ἐκεῖνο δυνατά, ἤξερε πῶς τὸ
μῆκος τοῦ τρίτου νησιοῦ—εἶχε χα-
ράξει καλά στὸ νοῦ του τοὺς ἀριθ-
μούς, γιὰ νὰ τοὺς γράψῃ ὕστερα καὶ
στὸ σημειωματάρι του—κι' ἀκόμα ἤ-
ξερε πῶς τὸ πλάτος τὸ εἶχε κάποιος

Τρυκόμειλ στὸ Ἐδιμβούργο. Αὐτὰ τὰ
ἤξερε κι' ὁ Μπὲν-Ὀμάρ. Δύσκολο
λοιπὸν θὰ τοὺς ἦταν νὰ τρέξουν ἐκεῖ,
νὰ προλάβουν τὸν Ἀντιφέρ καὶ τὸν
Ζαμπουκό, καὶ νὰ παρουσιασθοῦν
αὐτοὶ στὸν Τρυκόμειλ γιὰ συγκληρο-
νόμοι ; Ὁλ' προσπαθοῦσαν τουλάχιστο
νὰ τὸ κάμουν. Ὁ Ζυχέλ ὅμως τὸ ὑ-
ποπτεῖσθηκε καὶ ἠπάαιρνε τὰ μέτρα
τοῦ γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδιά τους...

Μ' ὅλ' αὐτά, καὶ πάντα μὲ τὴν
ιδέα πῶς τὰ νησιάκια δὲν θὰ τελείω-
ναν ποτέ, ἐπρότεινε πάλι στὸ θεὸ
του νὰ γυρίσουν στὴ Γαλλία.

— Ποτέ ! φώναξε ὁ Ἀντιφέρ. Ὁ
πασὰς μὰς στέλνει στὴ Σκωτία ; θὰ
πάρει στὴ Σκωτία. Κι' ἐν τὸ τρίτο
νησιάκι δὲν θὰ εἶναι τὸ τελευταῖο,
πεντάρη δὲ δίνω ! Ὁλ' ἐξακολουθήσω

τὰ ταξίδια μου ὡς νὰ βρῶ τὸ τελευ-
ταῖο, ἄς εἶναι μακάρι κι' ἑκατοστὸ !
— Σωστά ! εἶπε κι' ὁ τραπεζίτης. Ἡ
καίμενη ἢ Τελισμά εἶναι ὑπομονητι-
κή. Θὰ σὰς περιμένει καὶ δέκα χρόνια !

ΚΑΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Ὅπου ὁ Ἀντιφέρ κι' οἱ σύν-
τροφοὶ του ἀκοῦνε κάποιον κή-
ρυγμα τοῦ αἰδεσιμωτάτου Τρυ-
κόμειλ ποῦ δὲν τοὺς ἀρέσει κα-
θόλου.

— «Ναί, ἀδελφοί μου, ναί, ἀδελ-
φές μου, τὰ πλοῦτη εἶναι ἡ κυριώτε-
ρη, γιὰ νὰ μὴν πῶ ἡ μόνη αἰτία τῶν
κακῶν ποῦ μαστίζουν αὐτὸν τὸν κό-
σμο ! Ἡ εὐχὴ τοῦ χρυσοῦ διαφθείρει
κάθε ψυχὴ, κάθε συνείδηση ! Φαν-
τασθῆτε μιά κοινωνία ἅπου δὲν θὰ
ὑπῆρχαν οὔτε πλοῦσοι οὔτε φτωχοί.
Ἀπὸ πόσες δυστυχίες, θλίψεις, συμ-
φορές, καταστροφές, ἀγωνίες, ἀπελ-

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΠΙΑ

Τὸ Γύθειον καὶ ὁ Ταύγετος
(Φωτογραφία Π. Καλονάρου)

πισίες, απογοητεύσεις, απογνώσεις θά γλύτωναν οι άνθρωποι!»

Αυτά έλεγε ο Ιεροκήρυκας από τόν άμβωνα της μεγάλης εκκλησίας, της Γρον-Τσώρτς, του Έδιμβούργου, ο αιδεσιμώτατος Τρυκόμελ - ένας άνθρωπος ως σαρανταπέντε χρονών, ψηλός, ισχνός, χλωμός, με φλογερά μάτια και με άκατάσχετη, χειμαρρώδη εύλωτία. Ήταν τό βράδυ της 25' Ιουνίου. Στό εκκλησιασμα πού τόν άκουγε με τόσο προσοχή, έβλεπες και μία συντροφιά από πέντε ξένους πού δέν καταλάβαιναν λέξη κι άπορούσαν γιά τί πράγμα μιλούσε ο παπάς εκείνος, πού ξεφώνιζε, ξελαρυγκιούζεταν και χειρονομούσε σα δαιμονιμένος. Κοντά τους όμως ήταν κι ένας έκτος, πού αυτός καταλάβαινε άκρες-μέσες και κουνούσε τό κεφάλι του με οίκτο.

— Μωρέ, τί λέει αυτός; ρώτησε μία στιγμή δυνατά ένας άπ' αυτούς τούς ξένους γαλλικά.

— Θα σάς πώ, θετε μου, άποκριθηκε ο άλλος πού καταλάβαινε.

— Σούτ! Έκαμαν με θυμό οι ντόπιοι άκροατές.

Κι' ο αιδεσιμώτατος Τρυκόμελ έξακολουθούσε:

«Τό Εδωγγέλιο μάς διδάσκει να μισούμε και να καταφρονούμε τά πλούτη. Όσοι από σάς, αδελφοί μου, έχετε τή δυστυχία να είσθε πλούσιοι: δώσε από σάς, αδελφές μου, έχετε πολλά διαμάντια και χρυσαρικά, μη διστάσετε! πετάξτε στη θάλασσα τά γήινα αγαθά σας, τά δικά, τά μάτια, γιά να ξαναβρείτε τή χαμένη σας εύτυχία!»

Κανένας βέβαια και καμιά από τό άκροατήριο, φεύγοντας από τήν εκκλησία, δέν θα πετούσε στη θάλασσα ούτ' ένα σελλί, ούτ' ένα μικροσκοπικό διαμαντάκι. Όλοι κι' όλες όμως άκουγαν τό κήρυγμα μ' έκσταση κι' επιδοκίμαζαν κάθε τόσο κατανεύοντας και φινιρίζοντας.

Θά μαντέψατε βέβαια ποιοί ήταν οι ξη ξένοι; Ο καπετάν Αντιφέρ, ο Ζαμπουκό - πρώτοι και καλύτεροι - ο Μπέν-Όμάρ, ο Σαούκ, ο Ζιλδας κι' ο Ζυχέλ. Μ' αυτούς άλλους, στις 28 Μαΐου, τούς άφήσαμε στό νησάκι τού θρμου Μα-Γιούμπα. Πώς στις 25' Ιουνίου βρίσκονταν στο Έδιμβούργο και στην Γρον-Τσώρτς; Τί έγινε στο διάστημα ενός σχεδόν μηνός; Ίδού με λίγα λόγια:

Μετά τήν ανακάλυψη πού έκαμαν, δέν είχαν κανένα λόγο να μένουν στο νησάκι τών Χιμαζήδων. Γύρισαν λοιπόν στην κατασκήνωση, έφαγαν κι' άλλες πετρίες από τούς πιθήκους, δέν έπαθαν εύτυχώς τίποτα, και μπή-

καν δλοι, με τόν Μπαρρόζο και τούς ναυτες του σε μία άπ' τις φαρόβαρκες, πού τή φώναζαν με σιγάλα. Μόλις τούς χωρούσε κι' ο ένας καθόταν άπάνω στον άλλον. Μα τόχηλρδ ταξίδι ήταν πολύ σύντομο. Έφτασαν στο Μα-Γιούμπα - χωριουδάκι πάνω σε μία γλώσα γής - όπου τούς δέχθηκαν και τούς περιποιήθηκαν στο έμπορικό τους πρακτορείο μερικοί φιλόξενοι Γάλλοι. Από εκεί ξεκίνησαν τήν επομένη να γυρίσουν στο Λοάγκο με μία μεγάλη συντροφιά από ευρωπαίους εμπόρους, κι' έτσι δέν είχαν να φοβηθούν ούτε από θεριά, ούτε από Ιθαγενείς. Ήταν τυχεροί: Έστέρ από δυό μέρες, έφτασε στο Λοάγκο και στάθηκε γιά να επιδιορθώσει μία μικρή βλάβη της μηχανής του, ένα Ισπανικό βαπόρι, πού έρχόταν από τόν Άγιο-Παύλο της Λοάγκας και πήγαινε κατ' ευθείαν στη Μασσαλία. Τα χρήματα του ταξιδιού είχαν γλυτώσει άπ' τό ναυάγιο. Είχαν ακόμα και τό δυό πολύτιμα διαμάντια. Κράτησαν λοιπόν θέσεις σ' αυτό τό βαπόρι, και στις 15' Ιουνίου, ο καπετάν Αντιφέρ κι' οι σύντροφοί του άφησαν επιτέλους τις άκτές της Άφρικής, όπου είχαν τόσες περιπέτειες. Όσο γιά τόν καπετάνιο τόν Μπαρρόζο, ο Σαούκ τόδ υποσχέθηκε να τόν άποζημιώσει άργότερα, όταν θάβλαζε στο χέρι τό εκατόμμύριο τού θειοδ του Καμούκ.

Ο καπετάν Αντιφέρ, άνοσείται, βιαζόταν τώρα να φθάσει στο Έδιμβούργο, γιά να βρη αυτόν τόν Τρυκόμελ πού κατείχε τό πλάτος τού νησιού Νο Β. Δέν ήθελε να τόν προλάβουν ούτε ο Ζαμπουκό, ούτε ο Μπέν-Όμάρ, πού ήξεραν τό μήκος 150 11'. Μαζί λοιπόν δλοι έπρεπε να πάνε, κι' άπ' τό συντομότερο δρόμο, στη Σκωτία. Αυτό βέβαια δέν του άρεσε τόδ φευτο-Ναζίμ. Θα προτιμούσε να πάη μόνος του, ή με τόν Μπέν-Όμάρ, να παρουσιασθή στον Τρυκόμελ ως Αντιφέρ και να παρουσιάσει τό συμβολαιογραφο ως Ζαμπουκό. Άλλά πώς μπορούσε να προλάβη και να υποκαταστήσει τούς αληθινούς κληρονόμους, άφοδ ο καπετάν Αντιφέρ είχε δηλώσει πως θα πήγαινε τό γρηγορώτερο, χωρίς να σταθη στιγμή πουθενά; Έποχρευθήκε λοιπόν να τόν άκολουθήσει, σα γραμματικός πάντα τού συμβολαιογράφου, και θάδλεπε πιά από Έδιμβούργο πως θα μπορούσε να πραγματοποιήσει τό σχεδιά του.

Τό Ισπανικό βαπόρι έφτασε στη Μασσαλία χωρίς να πιάση σε κανένα άλλο λιμάνι. Γι' αυτό ο κακόμοιρος

ο Μπέν Όμάρ έτράβηξε πάλι τών παθών του τόν τάραχο. Ξάν άψυχο σακκι τόν έβγαλαν από τό πλοίο στην προκυμάλια της Ζολιέτας.

Ο Ζυχέλ είχε έτοιμάσει ένα μεγάλο γράμμα γιά τήν Ένογάτη, όπου τής τά έλεγε δλα. (Τό συμπέρασμα του ήταν πως μόνον ο Θεός ήξερε πιά πότε θα γύριζε στο Σκίλ Μαλό γιά να κάμη τό γάμο του). Στη Μασσαλία, μόλις έπρόφθηκε να τό ρίξη στο ταχυδρομείο. Γιατί άμέσως πήραν τήν ταχεία άμαξοστοιχία γιά τό Παρίσι, από τό Παρίσι τό έξπρεσς γιά τό Καλαί, από τό Καλαί τό πλοίο γιά τό Δουδδρο, από τό Δουδδρο τό τραίνο γιά τό Λονδίνο, κι' από τό Λονδίνο τό εκλιρ γιά τό Έδιμβούργο - δλοι μαζί, και οι ξη, σα να τούς είχαν δεμένους.

Έτσι τό βράδυ εκείνο της 25' Ιουνίου, μόλις έγκαταστάθηκαν στο ξενοδοχείο Ζίμπς Ρόυγιαλ. Ο τέλ, άρχισαν να ρωτούν γιά τόν κύριο Τρυκόμελ. Τότε μόνο, με μεγάλη τους έκπληξη, έμαθαν πως ο συγκληρονόμος αυτός ήταν παπάς! Τούς έδωσαν τή διεύθυνση - ήταν πασίγνωστος στην πόλη ο σφοδρός πολέμος τών γηγένων αγαθών - πήγαν να τόν βρουν άμέσως στην κατοικία του - Νόρθ-Μπρίτζ στρήτ, αριθ. 17 - κι' από εκεί τούς έστειλαν στο Τρον-Τσώρτς, όπου τήν ώρα εκείνη ο αιδεσιμώτατος έκήρυττε

Ο σκοπός τους ήταν να τόν περιμένουν εκεί ως να τελειώσει, και να τόν πλησιάσουν, όταν θα τόν έβλεπαν να βγαίνει άπ' τήν εκκλησία. Θα τόν άκολουθούσαν στο σπίτι του και θα τού έλεγαν... Δέν θα τού κχοφανόταν βέβαια γιά τήν ενόχληση, άφοδ είχαν να τού προσφέρουν εκατομμύρια.

Όστόσο τόν έβλεπαν πάνω στον άμβωνα κι' άπορούσαν: Τί υπηρεσία μπορούσε ναχη προσφέρει στον Καμούκ - παόδ ένας πορτιανός κληρικός άπ' τήν «Ελεύθερη Σκωτική Εκκλησία»; Ο γέρο Αντιφέρ τού ειχε σώσει τή ζωή στη Γιάφφα' πάει καλά. Ο Ζαμπουκό τού ειχε σώσει τήν περιουσία στην Αίγυπτο' πάει καλά. Άμ' αυτός; Και θα ήταν ακόμα παιδί όταν πέθανε ο Καμούκ στη φυλακή, γιάτι δέν φαινόταν παραπάνω από 45 χρονών. Μήπως ο πατέρας του, ή κανένας πάππος του, κανένας θεός του, ήταν ο εύεργέτης; Κάποιος βέβαια θα ήταν, άφοδ αυτός ο Τρυκόμελ κατείχε τώρα τό πλάτος τού τρίτου νησιού.

Και περίμεναν, περίμεναν να τελειώσει.

Άλλά πού! τό άτέλειωτο κήρυγμα

CHARLES DELON

ΤΟ ΑΓΡΟΤΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Έξω ένα σπίτι άγροτικό καταμεσίς στην κοιλάδα. Τό μονοπάτι τού λαικαδιού οδηγεί στην πόρτα πού είναι χωρίς γρίλλες. Η λευκή πρόσοψη με τά πράσινα παραθυρόφυλλα κρύβεται πίσω από τά μεγάλα δέντρα. Ούτε λαμπρά παρτέρρια, ούτε συντριβάνια, ούτε λουλούδια σπάνια. Κι' όμως άνοδκήπως και δειντόκηπως τήν άνοιξη είναι γεμάτοι από φωλιές και τραγουδια πουλιών. Από τήν πόγη, και δλη τήν ήμέρα, είναι μία συναυλία από τις φωνές τών μικρών

πτερωτών. Κάθε δέντρο, κάθε θάμνος άντηχεί, ως τό ήλιοσαλιεμμα πού δλα σωπαίνουν. Μόνον τις ξάστερες νύχτες ο κότσυφας της φλαμμουριάς κάνει ν' άκουσθή ή φωνή του, δυνατή και διαπεραστική σαν ήχος φλόουτου. Η κοτσουφίνα, μισοκοιμισμένη άπάνω στ' αυγά της, άκούει γοητευμένη.

Κοτσουφίνα άνάμεσα στις φλαμμουριές, γαρδέλλια στους φράχτες, ύπολαές στα κλαδιά τών τών, σπουργίτια κάτω από τόν κισσό τού παλαιού τοίχου, κελαηδούσατε χαρούμενα, κοιμηθήτε άτάραχα.

ΤΟΥΑ ΠΑΠΑΦΡΩΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

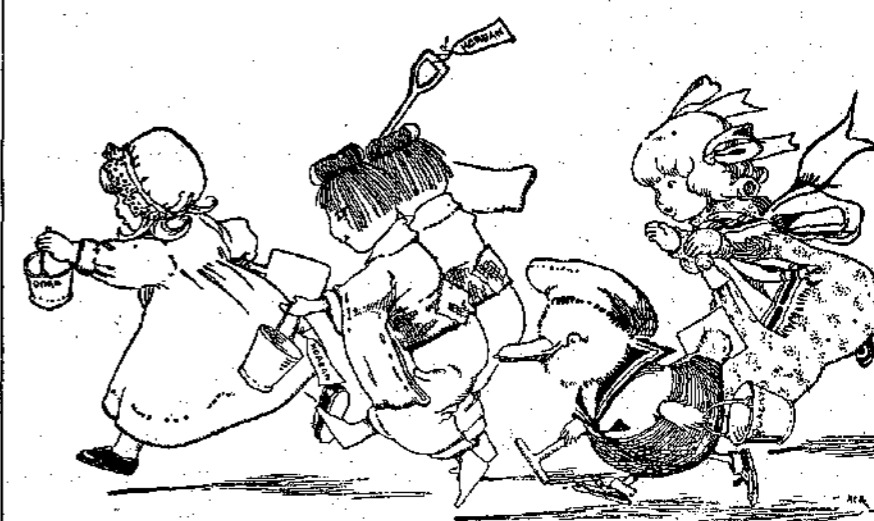
ΚΘ' - Παιχνίδια στην άμμουδιά

Δέν έκλαιγαν πιά, γελοΐσαν. Ο φανταστικός αυτός περιπάτος - γιάτι μόνο με τή φαντασία περπατούσαμε, τό άμάξι έμενε πάντα στη θέση του - τούς έκαιε πολύ χαρά και όρεξη. Κάποτε τό άλογάκι - τάχα - σταμάτησε. Τά κατέβασα τότε και τά κάθισα στο τραπέζι.

Έφαγαν ήσυχα. Έπειτα τά έβαλα στα κρεβάτια τους, και σε λίγο άποκοιμήθηκαν.

Τό πρωί κατεβήκαμε τρεχάλα στο άκρογαίλι. Κάθε παιδί πήρε τό κοστούμι του, τό κουβαδάκι του και τό λισγαράκι του. Η άμμουδιά ήταν χρυσή, ίσια κι' όρεκέδ στερεή γιά παιχνίδια. Είχα γράψει τά όνόματά τους σε κάθε κουβαδάκι και λισγαράκι, γιάτι ήξερα πως θα τάχαναν, θα τά μπέρδευαν και θα μάλλοναν. Τί δμορφα πού ήταν καθώς έτρεχαν τό ένα πίσω άπ' τό άλλο! Τά κοριτσάκια πού ήταν στην άκρογαίλια στέκονταν και τά κοιτάζα με θαυμασμό, κι' ή μαμά τους πιά καμάρωνε... Κάθισα με τό εργόχειρό μου και με τό βιβλίο μου, και τούς είπα να χίσουν να παίζουν. Τό εργόχειρό μου ήταν κάλτσες πού έπρεπε να τή μαντάρω, και τό βιβλίο μου μία συλλογή από άφραία παιδικά τραγουδια.

Τά παιδιά σκορπίσθηκαν στην άμμουδιά κι' άρχισαν να σκάβουν

και να φτιάχνουν με τήν άμμο τούβλα, σπίτια, φούρνους, καρβέλια, κάστρα, σκάλες, άκόμα και περιβόλια με δέντρα! Μόνο ο μικρός Σαρόδ δέν τά κατάρφανε τόσο καλά. Δέν πατίκωνε καλά τήν άμμο του και τό σπίτι του δέν μπορούσαν να σταθούν πολλήν ώρα όρθία. Είχε όμως τήν ύπομονή να φτιάγη άλλα.

Άλλά τό σπουδαιότερο άπ' όλα ήταν τό μπάνιο. Έβαλα τάγόρια

Κουίν είχε μια κοιλιά!.. Κι' οι Γιαπωνεζούλες είχαν κάτι κανιά!.. Δεν ήθελα όμως να με ιδούν να γελώ, γιατί αυτό θα τα λυτούσε. (*Ακολουθεί)

Η ΜΙΚΡΗ ΡΩΣΙΔΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΕΛΕΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από JEAN ROSMER

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Ο περιφρονητικός τρόπος που πρόσφερε η μικρή Άγγλιδα αυτό το δνομα έκανε την Κάτια να τιναχθή. Μά έκρυψε την αγανάκτησή της και προσπάθησε να χαμογελάσει. Έπρεπε με κάθε τρόπο να διατηρήσει την ενοια της Μιλδρεδ. Το ζιπκασμένο αυτό κοριτσάκι της φαινόταν για την ώρα σαν σταλμένη από τον ουρανό για να την βοηθήσει.

— Τι νόστιμη πού είναι η τσάντα σου, είπε εξαφνα η Μιλδρεδ ρίχνοντας τη ματιά της επάνω στο ντύσιμο της Κάτιας. Πού θα μπορούσα να προμηθευθώ μια παρόμοια;

— Τη δική μου την αγόρασα στο Παρίσι, είπε η μικρή Ρωσίδα και θα περνούσε στ' αλήθεια πολύς καιρός ώσπου να περάσει απ' εδώ κανένα γαλλικό καράβι και να παραγγείλετε να σας φέρουν με τέτοια. Εγώ όμως έχω άλλο ένα πουγγί, ίδιο και απαράλλακτο. Δεν το έχω ακόμη μεταχειριστή. Θα μου κάνει μεγάλη ευχαρίστηση να σας το προσφέρω.

Όσο κι' αν νόμιζε τον έκυτό της ανώτερο από όλους τους άλλους θνητούς η Μιλδρεδ δεν ήταν παρά ένα φιλάρεσκο κοριτσάκι.

— Ω, έκανε, κοκκινίζοντας από ευχαρίστηση. Δεν έχω λόγους... μά δεν θα ήθελα...

— Ω, σας παρακαλώ, διαμαρτυρήθηκε ευγενικά η Κάτια.

Τό έκανε για τον Αυτοκράτορα. Και τί δεν θα μπορούσε ακόμη να κάνει μόνο για να τον ξαναείδη!

Έξαφνα, αλλάζοντας θέμα, η Μιλδρεδ, πάντοτε αυταρχική, εδήλωσε πως ήθελε ν' ακούσει την Κάτια να της τραγουδήσει μερικά ρωσικά τραγούδια. Και χωρίς να χάσει καιρό πήρε τη μικρή Ρωσίδα μαζί της για να πάνε στο σκάνι που βρισκόταν το πιάνο.

Τη στιγμή εκείνη ένας υπηρέτης διέσχισε το χώλλ και από πίσω του έρχονταν δύο άνδρες. Ήταν και οι δύο νέοι ακόμη και γεροί άνθρωποι, πολύ φτωχικά ντυμένοι. Η Μιλδρεδ τους έριξε μια περιφρονητική ματιά κι' ύστερα έστριψε το κεφάλι της.

Η Κάτια άγκασε τα χείλη της για να κρατήσει την φωνή που πήγε να της ξεφύγει. Οι δύο αυτοί ξένοι ήταν ο πολυαγαπημένος της νουνός και ο πιστός του Βερεζίνας.

— Τι άνθρωποι είναι αυτοί, Τζών; ρώτησε απότομα η μικρή λαίδη. Τι

δουλειά έχουν εδώ. Πώς τόλμησες να βάλεις μέσα στο σπίτι αυτούς τους ζητιάνους;

— Άς με συγχωρήσει η ευγενεία σας, απάντησε ο υπηρέτης. Ο σέρ Ουίλλιαμς με πρόσταξε να τους οδηγώ στο γραφείο του... Είναι...

— Καλά, καλά, τον έκοψε ξερά η Μιλδρεδ. Πού είναι ο κύριος διευθυντής;

— Στο γραφείο του, Μυλαίδη. — Πάω να τον βρω. Πες σ' αυτούς τους ανθρώπους να περιμένουν εδώ. Έλα μαζί μου, Κατερίνα Ίβάνοβνα. Θέλω να σου δείξω δυο πορτιέρες που πρόσφερε στον θεό μου ένας μανδαρίνος.

Μόλις έμειναν μόνοι τους οι δύο ξένοι κοιτάχτηκαν.

— Συνταγματάρχα μου, είπε ο ένας με ταραχή. Την είδατε την μικρούλα μας;

— Σκασμός! τον πρόσταξε ο άλλος με πνιχτή φωνή. Θέλεις να μας προδώσεις από την πρώτη στιγμή;

— Δεν τόθελα, συνταγματάρχα μου, έκανε σιγώτερα ο άλλος. Δεν μπορούσα να κρατηθώ όταν είδα το κοριτσάκι μας εδώ. Πώς τα κατάφερε και έπιασε φίλια με τους πολιτισμένους; Σπουδαία κορίτσι, έ, τι λέτε, συνταγματάρχα μου;

— Θα πάψης, είπα; Φώναξέ με Πέντρο, και μιλά μου στον ένικό.

— Άμ' δεν πάει η γλώσσα μου. Μπα, μπα, δεν γίνεται.

— Τότε καλύτερα, μη μιλάς καθόλου. Δεν πιστεύω νάχης σκοπό να μας τσακώσουν. Κι' όποτε ανοίγεις το στόμα σου να λες οσες Ισπανικές λέξεις γνωρίζεις. Πόσες φορές σοβ είπα πως έσένα σε λένε Πάμπλο και έμένα Πέντρο και πως είμαστε φτωχοί Ισπανοί που ήρθαμε εδώ για να δουλέψουμε.

Τη στιγμή εκείνη παρουσιάστηκε ο υπηρέτης.

— Έλάτε μαζί μου, πρόσταξε με απότομο ύφος, η ευγενεία του θέλει να σας δει.

Οι δύο Γάλλοι πήραν ταπεινή στάση και άκολούθησαν τον υπηρέτη στο γραφείο του Άγγλου αστυνομικού.

Ο σέρ Ουίλλιαμς ήταν καθισμένος σε μια πολυθρόνα με ψηλή ράχη πίσω από το τραπέζι του που ήταν σκεπασμένο με χαρτιά, απ' τα δυο κοριτσάκια, χωμένα σ' ένα νιθάνι ξεφύλλιζαν ένα άλμπουμ. Μάταια είχε προσπαθήσει ο θεός την Μιλδρεδ να πείσει την άνιψιά του πως δεν είχε καμιά θέση να μείνη εκεί. Η μικρή επέμεινε να παρακολουθήσει την εξέταση των δύο ξένων και

στο τέλος επέβαλε τη θέλησή της, όπως άλλωστε συνέβαινε πάντοτε.

— Είσατε Ισπανοί; ρώτησε άμέσως τους δυο ξένους ο σέρ Ουίλλιαμς καρφώνοντας επάνω τη φοβερή, ψυχρή και διαπεραστική ματιά του.

— Μάλιστα, σενόρ, απάντησε ο ψευδο-Πέντρο. Από το Μπελέμς. Πέντρο και Πάμπλο Φερναντέζ, στις προσταγές της ευγενείας σας. Ο ξαδερφός μας δεν ξέρει παρά μόνον τη γλώσσα μας. Εγώ μιλάω κάτι λιγα έγγλέζικα.

— Και τί ήρθατε να κάνετε εδώ; — Νά δουλέψουμε. Μπήκαμε σ' ένα μπρίκι για να πάμε στις Ίνδιες μά μέσα στο καράβι μάς έπεραν διάφορες δυσκολίες και αναγκαστήκαμε να διακόψουμε το ταξίδι μας. Έπειτα μάς είπαν πως εδώ στην Άγια Έλένη... από τότε που ήρθε ο φραντσέζος στρατηγός μπορεί κανείς να κερδίσει χρήματα και έτσι... Ο Σέρ Ουίλλιαμς τον έκοψε με μια απότομη χειρονομία.

— Είδα τα διαβατήριά σας, είπε, δείξτε μου τ' άλλα σας χαρτιά.

Ο Πέντρο έβγαλε από το ζωνάρι του κάτι χαρτιά ζαρωμένα και λερωμένα. Ο σέρ Ουίλλιαμς στερήωσε τα ματογυαλιά του στην μύτη του για να ιδει καλύτερα. Στο διάστημα αυτό η Κάτια κάνοντας πως παρατηρούσε τις ζωγραφίες μαζί με τη Μιλδρεδ, έριχνε πότε-πότε μια κρυφή ματιά στους δυο ψευδοίσπανούς.

— Είσατε ο ένας σας ίπποκόμος και ο άλλος κηπουρός στην υπηρεσία του δουκός της Σαλλανδρέρα, είπε ο σέρ Ουίλλιαμς με ικανοποίηση. Τα συστατικά σας είναι λαμπρά.

— Έβγαλε τα γυαλιά του και κάρφωσε τα μάτια του στον Πάμπλο.

— Εσού είσαι ο ίπποκόμος.

— Όχι, συντ... , άρχισε ο γρεναδιέρος.

Μά εθύς σταμάτησε και σε μια διάλεκτο άνάμικτη από γαλλικές και Ισπανικές λέξεις συνέχισε:

— Με το συμπάθειο, έμένα η τέχνη μου είναι τα λουλούδια και το λαχανικό. Όρατο είναι τ' άλογο, αλλά δεν ξέρω να το κουμαντάρω άν μου το επιτρέψει η ευγενεία σας.

Ο σέρ Ουίλλιαμς ακούγοντας τα περίεργα αυτά Ισπανικά παραξενεύτηκε.

— Τι είδους γλώσσα είναι αυτή; είπε. Έχει και γαλλικές λέξεις μέσα.

— Ο έξοχώτατος δούκας είχε ένα κτήμα κοντά στα γαλλοϊσπανικά σύνορα, απάντησε ο ψευδο-Πέντρο, κι' έπειτα οι στρατιώτες του Ναπολέοντος έμειναν χρόνια στον τόπο μας και συνειθισαμε τη γλώσσα τους.

— Εσού είσαι ο ίπποκόμος; — Στις προσταγές σας. — Ξέρεις να διαβάξης, να γράφης; — Κάτι λιγα. — Και εσού; στράφηκε και ρώτησε τον Βερεζίνα.

— Εγώ, έξοχώτατε, την πέννα δεν ξέρω να την πιάσω στα χέρια μου. Μόνο το του...

Πήγε να πη' ετουφίκι μου.

— Μόνο την τσάπα μου ξέρω να μανουβράρω.

Ο Άγγλος φαινόταν σκεπτικός.

— Καλά, είπε ύστερα από λιγα λεπτά που φάνηκαν αιώνας στον Μοντάρχη που άγωνιούσε. Θα υπογράψω τις άδειες της διαμονής σας, έλάτε το βράδυ να τις πάρετε.

Και με τα λόγια αυτά έ...

Ένας υπηρέτης διέσχισε το γώλλ κι' από πίσω του έρχονταν δυο άντρες. (Σελ. 468, στ. β')

πρεπε να κάνει την άγνωστη, να μιμηθή την Μιλδρεδ και να πάρη ακατάδεκτο ύφος.

Όστόσο, μαντεύοντας πως οι δύο ξένοι θα έβγαϊναν από το γραφείο, βρήκε μια πρόσφαση και στάθηκε μπρός στο μεγάλο καθρέφτη το χώλλ.

— Η ευγενεία σας άφηκε να της πείσει το μαντήλι της, είπε από πίσω της η φωνή του συνταγματάρχη με έντονη ξενική προφορά.

Έδωσε το λεπτό μαντηλάκι στη μικρούλα κι' έμφ της έκανε μια βαθιά όπόκλιση της ψιθύρισε:

— Απόψε στις έννεα. Στην καγκελόπορτα του λαχανόκηπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Η συνάντηση

Ο ταγματάρχης Ό-Ντόνοβαν και η γυναίκα του ήσαν εκείνο το βράδυ καλεσμένοι στη βίλλα του διοικητή. Έτσι ο Πάτρικ και η Κάτια κάθησαν μόνοι τους στο τραπέζι.

Παρ' όλο που τα φαγητά εκείνο το βράδυ ήταν έξαιρετικά νόστιμα ή μικρούλα βολις τ' άγγιζε με την άκρη του πηρουσιού της. Απεναντίας ο Πάτρικ ήταν ζωηρότατος κι' είχε μεγάλη διάθεση για κουβέντα.

— Συναντήσαμε τον στρατηγό Βοναπάρτη σήμερα τ' απόγευμα στον περίπατό μας, είπε. Ήταν μαζί μ' έναν από τους άξιωματικούς του.

— Α! έκανε η Κάτια με ξαφνικό ενδιαφέρον, αλήθεια; Βγαίνει συχνά έτσι περίπατο μόνος του;

— Όχι, σπανιώτατα. Τόν επιβλέπουν πολύ άυστηρά. Ως τώρα πολλοί από τους παλιούς οπαδούς του κατώρθωσαν να βγαυν στο νησι με το σκοπό να τον βοηθήσουν να δραπέτευσθ. Γι' αυτό ο διοικητής έχει λάθει τα μέτρα του. Η φρουρά είναι ένισχυμένη. Σε λιγο θα τόν όποχρώσουν να συνοδεύεται κι' από Άγγλο άξιωματικό στους περιπάτους του κι' έτσι μου φαίνεται πως θ' άναγκασθί να τους στερηθί γιατί δεν μπορεί ν' άνεχθί ένα τέτοιο πράγμα.

Η Κάτια ένοιωθε κάτι να σφίγγη την καρδιά της με κάθε λέξη του Πάτρικ.

(*Ακολουθεί) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΥΣΟΓΙΑΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Το πιο γαλάζιο κύμα που φιλεί
Την πιο ασήμενη ελπίδα δλου του κόσμου...

Ό που 'ρθε ν' άγκαλιάσω τις ελίες,
Και να φιλήσω τ' άγιο τούτου χρώμα...

Τριγύρω τα δικά μου τα βουνά
Που κρύβουν ήδονες άγνες και θύες...

Την άφημένη μου ψυχή βρήκα ξανά
Καλογοηδά που άργοδιάβαινε στους κή-

Που ζούσε στα λουλουδιά του πυκνά
Καιμέτραγε του βακοριού τους χτύπους...

Θσία συνάντηση, γλυκιά και κοθητή,
Κι' άλλαγαμός χαράς κι' άνατοιχία...

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

— Αέθιο, Γιωργάκη, θά σε πάω στο
σχολείο, μου είπε η μαμά μου μιά

Στο σχολείο; Χριστέ μου! Καλύτε-
ρα να μ'ην ξημέρωσε «αέθιο». Τό έφαν-

— Σήκω λοιπόν' σήμερα έχαις scho-
λειό». Αυτή ή φωνή με έξπλησσε και

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Φιφή, ξέρεις κατά τί μοιάζουν το
ρολόι και το πορτοφόλι;

ΑΠΟΣΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑ-
ΓΩΝΙΣΜΟΥ ΣΤΙΞΕΩΣ

[Βλ. Διάπλασιν του 1935, φυλλ. 33]

Τό κείμενο με την οδηγία του στίξη

'Η μητέρα μου είναι πολύ άδυστηρή
τό παραμικρό δέν μου επιτρέπει...

— «Γιατί άργησες; Πού ήσουν;
Πού γύρισες, σουρτουόνα;»

'Ο πατέρας μου, συμφωνότερος με τή
μάννα μου, μου δίνει κι' έκείνος τις ρέ-

— «Νά, πριν στεγνώσει τό σάβλο μου
νάσαι πίσω!»

Μά μπορώ; Τό σάβλο στεγνώνει τόσο
γηρήγορα, και μάλιστα στην αλή, όταν

— «Όταν γυρίζω, με τή γλώσσα έξω από
την τρεχάλα, δέν μένει πια ούτε ίχνος

— «Όλοι μου λένε:
— «Έτσι πρέπει, καλά κάνει ή μάννα

— «Έδω που είναι για τό καλό μου, τι να πώ
κι' εγώ; Θά υποφέρω ως να μεγαλώσω

Παρατηρήσεις: — Είναι λίγο δύσκολο
να όρισθί ή τότε βάζουμε άνω τελεία

μενο αυτολεξεί, πολλοί βάζουν εισαγω-
γικά, άλλοι δέν βάζουν. Ούτε τό ένα

— «Αν γυθίζεις λίγο γρήγορα...

— «Όσο ό διάλογος εξακολουθεί, εισαγω-
γικά, βλέπετε, δέν ξαναμπαίνουν, κι' ός

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 15 έτών και άνω, κα-
θώς και όσοι δέν έσπουδάζουν ήλιτιαν)

ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: 'Ερβίμη [20Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μύρτις

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Γεζέφος [16Ε].
Σφιγξ [16Ε] Μύρον της' Άνδρου [15Ε] Εκ-
τός Διαγ. : Γαλαξιδιώτικα Καράβι [15].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [14Ε] εις έκα-
στον: Άγνή Καροιά, Ταρζάν, Πειραιω-
τάκι, Αγγράμπελη, Ίσις, Καρδιοκλέ-

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: άπό [12Ε] εις έκα-
στον: Ιαβένης, Άλυών, Θάλασσα, Άγκά-
θι, Δειλινό, Αίώνιος Θούλος, Χανουμά-

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [10Ε] εις έκα-
στον: Άσλλώ, Μαγνημένη Φλογέρα,
Φοίβη, Γέφυρη Βρουσόλα, Ναπολέων,

ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βραϊλιάνη [20Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άνθισμέ-
νη Γαζία [18Ε]. Ντίων Θώμης [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νινέττα
[16Ε]. Παναγαϊόν [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: άπό [14Ε] εις έκα-
στον: Μόζαρε, Άελαντίς, Άγερονίος,

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [12Ε] εις έκαστον:
Άνθος, Άνεμώνης, Άνδρέας Μικρά-
της, Στέφανος της Δόξης, Βεδουίνος,

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [10Ε] εις έκα-
στον: Πίστις — Πικτός, Άρσικειάς Νο

— «Όχι, Παυλάκη μου!

— «Ότι και τό δυό έχουν λεπτά.

— «Α, όχι πάντα! Τό δικό μου πορτο-
φόλι, αυτή τή στιγμή, δέν έχει πενήντα!

ΕΛΛΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΗΠΛΑΣΕΩΣ»

'Αθήναι, 42 οδός Εδερπίδου
την 5' Οκτωβρίου 1936

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ τών Έκτάκτων Διαγω-
νισμών κεί του Ραδιοφωνικού ήγει σή-
μερα (10' Οκτωβρίου). Θά περιμένω από-
μα λίγες ήμέρες, ως να φτάσουν κι' οι

— «Εγχείρησε άρχάς για τό γενέθλιό σου,
Πηροδάφνη. Έ, δεκατσοάρων έτών. . .

Καίρω πολύ, Μινέρβα, που άποφάσισες
να μπής κι' στην κίνηση. Ήταν καιρός,

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 15 έτών και άνω, κα-
θώς και όσοι δέν έσπουδάζουν ήλιτιαν)

ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βραϊλιάνη [20Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άνθισμέ-
νη Γαζία [18Ε]. Ντίων Θώμης [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νινέττα
[16Ε]. Παναγαϊόν [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: άπό [14Ε] εις έκα-
στον: Μόζαρε, Άελαντίς, Άγερονίος,

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [12Ε] εις έκαστον:
Άνθος, Άνεμώνης, Άνδρέας Μικρά-
της, Στέφανος της Δόξης, Βεδουίνος,

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [10Ε] εις έκα-
στον: Πίστις — Πικτός, Άρσικειάς Νο

— «Όχι, Παυλάκη μου!

— «Ότι και τό δυό έχουν λεπτά.

— «Α, όχι πάντα! Τό δικό μου πορτο-
φόλι, αυτή τή στιγμή, δέν έχει πενήντα!

λέξουν άντρα και τό κορίτσιο γυναίκα.
Όχι γιατί δέν ήξερα πως κι' ένα άγόρι

— «Εγχείρησε άρχάς για τό γενέθλιό σου,
Πηροδάφνη. Έ, δεκατσοάρων έτών. . .

Καίρω πολύ, Μινέρβα, που άποφάσισες
να μπής κι' στην κίνηση. Ήταν καιρός,

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 15 έτών και άνω, κα-
θώς και όσοι δέν έσπουδάζουν ήλιτιαν)

ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βραϊλιάνη [20Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άνθισμέ-
νη Γαζία [18Ε]. Ντίων Θώμης [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νινέττα
[16Ε]. Παναγαϊόν [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: άπό [14Ε] εις έκα-
στον: Μόζαρε, Άελαντίς, Άγερονίος,

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [12Ε] εις έκαστον:
Άνθος, Άνεμώνης, Άνδρέας Μικρά-
της, Στέφανος της Δόξης, Βεδουίνος,

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [10Ε] εις έκα-
στον: Πίστις — Πικτός, Άρσικειάς Νο

— «Όχι, Παυλάκη μου!

— «Ότι και τό δυό έχουν λεπτά.

μου τό έγγραφες άρρωστη, στο κρεβάτι,
με πόνο, και σου χύθηκε μάλιστα και

— «Εγχείρησε άρχάς για τό γενέθλιό σου,
Πηροδάφνη. Έ, δεκατσοάρων έτών. . .

Καίρω πολύ, Μινέρβα, που άποφάσισες
να μπής κι' στην κίνηση. Ήταν καιρός,

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (άπό 15 έτών και άνω, κα-
θώς και όσοι δέν έσπουδάζουν ήλιτιαν)

ΠΡΩΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βραϊλιάνη [20Ε].
ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άνθισμέ-
νη Γαζία [18Ε]. Ντίων Θώμης [18Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νινέττα
[16Ε]. Παναγαϊόν [16Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: άπό [14Ε] εις έκα-
στον: Μόζαρε, Άελαντίς, Άγερονίος,

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [12Ε] εις έκαστον:
Άνθος, Άνεμώνης, Άνδρέας Μικρά-
της, Στέφανος της Δόξης, Βεδουίνος,

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, άπό [10Ε] εις έκα-
στον: Πίστις — Πικτός, Άρσικειάς Νο

— «Όχι, Παυλάκη μου!

— «Ότι και τό δυό έχουν λεπτά.

λην (ἐλαβα, εὐχαριστῶ πολὺ· θὰ δημοσιουθῶν ἔταν, τὸ φυλλάδιον θὰ ξαναγίνῃ δωδεκάσέλιον) **Χιωτοπούλαν** (ὄραία ἡ περιγραφή τοῦ «πανοράμιου» καὶ ἀντίκρουσε τὸ θεῖον ἐκεῖνο· τὸ κομμάτι σου τὸ ἐλαβὰ· ἢ Ἀγγλία σου κάνει θρ. 17,40 καὶ θρ. 10) **Σανθὴν Ὑδροπούλαν** (ὁ κ. Φαλῶν γρήγορα θὰ ξαναρχίσῃ χαιρετισμούς ἀπ' ἄλλους· οὐ περιμένουμε) **Λυγαριῶν** (πολὺ νόστιμο κι' αὐτὸ τὸ γράμμα σου μὲ τὴ σαρανταποδαροῦσα. . .) **Θαλάσιο Ἀσράκι** (ἐλαβὰ ὦ, θὰ τὰ καταφέρνῃς) **Κυρία τοῦ Νεάντειν** (ἐλαβὰ, εὐχαριστῶ) **Χιμαριῶν** (ἐλαβὰ τὰ ποταλίματά τὸν χεμῶνα) **Μαυρομαλλοῦσαν** (οἱ θροὶ τοῦ Διαγωνισμοῦ τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων ἔλλαξαν· δὲν εἶδες δι' τὴν δέχομαι Ἀσκήσεις ἀπ' ἄλλους ἐλεύθερα, χωρὶς προθεσμία, χωρὶς περιορισμὸ, θροὶ καὶ παιδικὰ Πνεύματα; στείλα μου λοιπὸν θροὺς θέλεις) **Μαῦρον Καβαλλάρην** (ἐλαβὰ τὴν ἀπὸ τὴν τελειώσαν αὐτὰ, θὰ μὲ γράφῃς συχνότερα;) **Νέεκετιβ-Φάντασμα** (ἐλαβὰ· ἔχει καλῶς περιμένω) **Καίτην Πανοπούλου** (ναί, ἀλλὰ ἡ ἔγκρισή θὰ δημοσιουθῇ στὸ πρῶτο φυλλάδιον τοῦ νέου μου χρόνου) **Ζαννθινοῦλαν** (καλὴ ἐπιτοχία! περιμένω) **Πτολεμαῖδα** (τις ἐλαβὰ, ἡσυχασ) **Βασιλέα τοῦ Χιοῦμορ** (ἡ δημοσίευσή ἔγινε σύμφωνα μὲ τὴν παραγγελία σου) **Ρεάν, Ἄνθος τοῦ Μαῖου** κτλ. κτλ.
Εἰς δασὺ ἐπιστολὰς ἐλαβὰ μετὰ τὴν 30 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 280οῦ Διαγωνισμοῦ Ἄδων. Αἱ ἄδειαι τοῦ φυλλάδιου τούτου δεκάτι μέχρι τῆς 10 Δεκεμβρίου.

519. Λεξιγέφυρος
 Γενική πληθυντικὴ
 Κοινωνία τοῦ οὐρασιτιστοῦ
 Μ' ἄρθρο θηλυκὸ μαζί της—
 Κι' ἀγιολοῦλοδο κοινὸ,
 Μὰ στὴν ὁμορφιά τρανὸ,
 Μὲ χαρὰ του κόβει ὁ λόγος.
 Χριστιάνα

520. Παλαιὸς Λεξιγέφυρος
 Τὸ πρῶτο μου εἶν' ἀναισθητό,
 Τὸ δεύτερο δὲν εἶναι
 Χωρὶς τὸ ὄλο ἀν λειτουργίᾳ,
 Καλὲ παπὰ μου, κρίνε.
 Ἄνθος Ἀνεμώνης

521. Διπλοῦς Στοιχειόγραφος
 Ἀπ' τὰ σκότη, μέσ' στὸ χῶμα,
 Στὸ φῶς βγαίνει καὶ βλαστάνει.
 Τὸ κεφάλι του, ὄμως χάνει.
 Καὶ γεμίζει ὄλο τὸ σῶμα.
 Μὰ καὶ τοῦτο ἀν χάσῃ πάλι
 Τὸ καινούργιο του κεφάλι,
 Ὑψηλὸ κῆτι θὰ ἰδοῦμε,
 Ποῦ μὲ κόπο θ'ἀνεβοῦμε.
 Σαρπηθῶν

522. Μεταγραμματισμὸς
 Στὸ Αἰγαῖο νησί θωρῶ,
 Βάζω δέλτα ἀντὶ τοῦ Ρῶ,
 Κι' ἀπὸ ὄρει γιὰ νὰ τὸ κάμῃ
 Στὴν Εὐρώπῃ ἕνα ποτάμι.
 Μικρὸς Σπουδαστὴς

523. Πυραμῖς

```

+
*
*
*
*
*
*
*
*
*

```

Ὅριζοντίως ἐκ τῶν ἀνω: σύμφωνα, ποτάμιος τῆς Ρωσίας, νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἀρχαῖος μυθολογικός, μέγα μέρος τῆς Ὁμασίας.
 Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖος νομοθέτης.
 Ἀδυσσοειπτικὸ Δελτίνο

524. Διπλὴ Ποικιλὴ Ἀκροστιχίς
 Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κἀτωθὶ ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ πρῶτον τῆς τρίτης, τὸ δεύτερον τῆς τετάρτης, καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν Ἀραζόνα. Καὶ πάλιν, τὸ δεύτερον τῆς πρώτης, τὸ πρῶτον τῆς δευτέρας, τὸ δεύτερον τῆς τρίτης, τὸ πρῶτον τῆς τετάρτης καὶ οὕτω καθέξῃς, ἀποτελοῦν ἱερὸν πλοῖον:
 1. Θεὸς δόλυμιος· 2. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3. Ἀρχαῖα πόλις ἀλαθεία μετὰ δεκάστῃ πόλεμον· 4. Ἦρωσ τοῦ κολέμου τούτου· 5. Περιήγητον ὄρος τῆς Ἑλλάδος· 6. Φάρμακον ναρκωτικόν· 7. Μέγας ἀρχαῖος λεξιμογράφος.
 Φάλης Βλαστός

525. Φωνηεντόλιτον
 πν - πν - πν - πρ
 Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

526. Ἰνδικὸς Γεῖφος
 ἡ (ἄρθρον), Δ 8 (οὐσιαστικόν), ε 5 (σῆμα), κ 2 (σύνθεσμος), δ 7 (σῆμα).
 [Οἱ ἀριθμοὶ σημαίνοντι πόσα ἴσχυρη γράμματα, ἐκτός τοῦ ἀρχικοῦ, ἔχει ἐκαστὴ λέξις].
 Μέζαρτ

	527. Γεῖφος	
	πρσορ ορ	
	ορ ορ	
+ γνθ	Μ ορ ορ	Ἰὰς Κεῖτον
	ορ ορ	
	ορ ορ	Ροδία

Λ Υ Ξ Ε Ι Σ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 30
 344 Πάνδροσος (Πάν, δρόσος).—345. Ὀκεανὸς (ὦ καὶ ἀν ὄς).—346. Βέλος-ἔλος.—347. Βέλα-Ἀβελ.—348. Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ 349—351. 1. Ἡ Δρά-Ε Ε Ο Π μα (δράμα). 2. Ἡ Μ Ε Λ Ο Υ Σ Α Ἀγκυρα. 3. Ἡ Ἄ-Ε Ο Η Ν γραφα.—352. Ν Δ-Σ Ο Υ Η Δ Ι Α Τ-ΔΝ-Δ=Ἐν οἶδα Ι Σ Ι Κ Ἰ Κ ὅτι οὐδὲν οἶδα (Ν-Σ Π Α Ν Α Κ Ι ὄσος, Δ-ῆλος, Τ-όνος, Δ-ράμα, Ν-οῦς, Δ-αυλός).—353. Σοφὸν τὸ σαρῆς (σ' οφ ὄν, τό, σ' αφ ἔς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—705]
 Θ ὁ κούραση, καίμενη Ὀμίλη, γιὰ τὴν ἀποκάλυψη. Μπαρῶ !!!
 Πορφῶς Ἐθελίον
 [ΑΣ'—706]

Α ννα Στεφοπούλου, δοσυχῶς τὰρα πὰ ἔχω παῖζε τὴν ἀναλλαγὴν γραμματοσύμων.
 Ζαυπίς
 [ΑΣ'—707]

Π λωδέχη, περὶ τὸ νὰ παινεῖς τὴ φίλη σου Ζουζού. Ἡ εὐγένεια τῆς μᾶς εἶναι γνωστὴ. Θὰ ἤθελα ὄμως νὰῖερα ἀν γνωρίζῃς τὴν παρουσίαν: «Ἡοῖός παινὰ τὴ νύφη του κτλ.»
 Χιωτοπούλα
 [ΑΣ'—708]

Κ ἔτρινη Ἀράχνη, τίσαι ἢ Ἐ Στ. . . . ; Ἀλληλογραφοῦμε; Δ/τις [ΑΣ'—632].
 Γάρχηρη Βενουόλα
 [ΑΣ'—709]

Ρ ΑΔΙΟΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ.
 Τριανθρίαν Ι, Ζέκωνθον, σὶπν. Ἐ-φθακ. Ἀθήνας, σὶπν. Ὑποθέσις μας ἐκ-ανολοθήσαν εὐνοϊκῶς, σὶπν. Ἐστειλα λα-πιμερές γράμμα, σὶπν. Θαλαμηγός μου πθανός ἀναχωρήση Κυριακῆν, σὶπν. Χα-ρτισμοὺς σὶπν. διαπλασπούλα Ζακὼνθου, σὶπν. Ἰδιότητές σὶπν. μέλλοντα ΔΟΚΙΜΟΝ!!!! σὶπν.
 ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΑΣ'—710]
 Σ ἰάνφεσ, Ταινκοιλὰ, νομίζω δι' δὲν ἔσῦρεται δὲν διαδέχεται ἐλληνικά, γιὰτι ἀν ἔβαρε δὲν θὰ ζητούσατε ἀπὸ τὸν Σάκκο νὰ σᾶς βοηθήσῃ «μὲ μερικὸς ἀποκαλύψεις τοῦ 1890!!!» κοιτάξτε καλὰ τὴν [ΑΣ'—609].
 ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΑΣ'—711]
 Π ΡΟΣΟΧΗ!!!
 Ἡ νέα διεύθυνσις τοῦ Βασιλέως τοῦ Χιοῦμορ: Κύριον Νικόλαον Α. Κομοστόν, Ἀναγράφειον Σχολῆν, Σπέτσας, διὰ (Α. Μ.) ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΑΣ'—712]
 Ε ξακαλοῦθῃ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. Ἀλληλογραφῶ Ἑλληνικά καὶ κυρίως Κινέζικα. Ἄν ἔβαρε Κινέζικα μὴν ἀρνηθῆτε. Γράφατε πρῶτον. Δ/σις [ΑΣ'—711].
 ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΧΙΟΥΜΟΡ

[ΑΣ'—713]
 Κ ὄμη Μοντάγγν, Πλοίαρχε Γράν, μὲ τὸ νὰ μὲ ἀποκαλύψετε κάνατε μὰ τρῦπα στὸ νερὸ Γιατὶ τὸ φευδόνιμό μου δὲν τὸ ἔχω γιὰ τὰ χρηματοκιδώτια. Σιὰ περισσότερα διαπλασπούλα τὸ ἔχω κῆ. Πᾶς περᾶσατε φέτος στὸ Σαραντόπηγο; Βασιλεῦ τοῦ Χιοῦμορ, φέτος δὲν θὰ ἔλ-θω σὶς Σπέτσας. ΚΑΕΦΤΗΣ ΤΟΥ 21

[ΑΣ'—714]
 Λ ΞΣΧΗ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ
 Ἰβρῆται Ἀέσχη μὲ τὴν ἀνω ἐπο-νομασίαν, ἔχουσα ὄς σκοπούς, ἐσπαθίωμα, διαγωνισμοὺς καὶ ἀποκαλύψεις. Ἀρχιερ-σῖαι θὰ γίνοντι τὴν πρῶτην Δεκεμβρίου, (ἦτοι, στὸ πρῶτον φυλλάδιον).

[ΑΣ'—715]
 Ο Βασιλεὺς τοῦ Χιοῦμορ, ἀπὸ νομίζε δι' τὰ Μαῦρα διαμάντια φέρνουν γρου-σοῦς, πῶς εἴητις ἔνα. . . .
 Μαῦρο Διαμάντι

[ΑΣ'—716]
 Ε ὄθυμη Σηματοφόρος, δὲν ἔδωσα ἐξετά-σεις σὶπν Σχολῆ. Πρὸς τὸ παρὸν μόνο σχέδια ἔχω. . . .
 ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ—ΦΑΝΤΑΣΜΑ

[ΑΣ'—717]
 Ν τῆτεκτιβ—Φάντασμα, θαυμάσια! Ἄλ-λά γιὰτι τόσο ἐνδιαφέρον;
 Στέφανος τῆς Ἀόξης

[ΑΣ'—718]
 Β ασιλέα τοῦ Χιοῦμορ θυμάσαι τίς 11 σὶπν Ἀθῆνας; Γιατὶ μὲ γέλασος;
 ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ 38

[ΑΣ'—719]
 Ε ξουπότατε. Ἐξουπόταδα! Σοὺ τῶπε ἡ μαμιά. Ἐτοι ἀπεκαλύφθης.
 Ἀττὲ Ἰορμ

[ΑΣ'—720]
 Π ρωτοπαίνοι σὶπν ἀπὸ τὴν καὶ ζητῶ ἀλληλογραφα. Ἰδιότητές: Μπρο-ντές, Ἀκακία, ἀλληλογραφοῦμε; Δ/σις: Παθέρην, Ιατρὸν, Πέτρος 11, Ἀθῆνας, διὰ
 Τσαρίαν

[ΑΣ'—721]
 Β ασιλέα τοῦ Χιοῦμορ. We are ready to face you and your company.
 Σιάν Φεῦ, Ταιν-ταιν-λά

[ΑΣ'—722]
 Β ασιλέζ τοῦ Χιοῦμορ. Τελευταία φορὰ πὸ ἀναμηνύσαι μὲ μᾶς, γιὰτι Ν. . . . δὲν θ' ἀρῆσῃ ν' ἀποτελεῖσῃ.
 Ταιν-ταιν-λά

[ΑΣ'—723]
 Π αιδιά προσέξατε ἢ διεύθυνσις μας πᾶλλῃς: Κυρίαν Σικανδολάκη, Δε-νοκράτους 11. Ἀθῆνας, διὰ
 Ταιν-ταιν-λά, Σιάν-Φεῦ